

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

07 septembrie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

președinte
judecători

URSACHE Petru
NICOLAEV Ghenadie
MORARU Petru

examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Istrate Angela în numele inculpatului Gîlca Marin, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 29 mai 2015 și a deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 martie 2016, în cauza penală privindu-l pe

Gîlca Marin Gheorghii, *născut la 13 februarie 1992, originar și domiciliat în mun. Chișinău, or. Cricova, str. Chișinăului nr. 12.*

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: *03.04.2014 – 29.05.2015;*

Instanța de apel: *17.11.2015 – 25.03.2016;*

Instanța de recurs: *16.05.2016 – 07.09.2016.*

Asupra recursului ordinar declarat, în baza actelor din dosar, Colegiul penal

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 29 mai 2015, Gîlca M. a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza:

- art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, la 4 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții și de a exercita o activitate ce ține de gestionarea bunurilor materiale și financiare pe un termen de 2 ani.

- art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal, la 2 ani și 8 luni închisoare.

Conform prevederilor art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor aplicate, i s-a stabilit pedeapsa sub formă de închisoare pe un

termen de 5 ani, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții și de a exercita o activitate ce ține de gestionarea bunurilor materiale și financiare pe un termen de 2 ani.

Potrivit prevederilor art. 85 Cod penal, prin cumul de sentințe, la pedeapsa aplicată se adaugă parțial pedeapsa stabilită prin sentința Judecătorei Buiucani, mun. Chișinău din 08.10.2012, stabilindu-i-se pedeapsa definitivă sub formă de închisoare pe un termen de 6 ani cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții și de a exercita o activitate ce ține de gestionarea bunurilor materiale și financiare pe un termen de 2 ani.

Acțiunea civilă înaintată de către partea vătămată Trifăuțanu M. a fost admisă, s-a dispus încasarea de la Gîlca M. în beneficiul părții vătămate a prejudiciului cauzat, în mărime de 48 025 lei.

1.1. Cauza a fost judecată în prima instanță în baza prevederilor art. 364/1 Cod de procedură penală.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță, *în fapt*, a constatat că inculpatul Gîlca M., la sfîrșitul lunii noiembrie 2013, aflîndu-se pe str. Alecu Russo 1, mun. Chișinău, în fața centrului comercial „Soiuz”, avînd scopul dobîndirii ilicite a bunurilor altei persoane, prin abuz de încredere, a însușit de la cet. Luchița L., un telefon mobil de model „Iphone 5C” la preț de 10 000 lei, cu scopul de a-l debloca și un lăncișor din aur la preț de 10 000 lei, menționînd că îl va restitui la următoarea întîlnire, pe care nu l-a mai restituit, astfel cauzîndu-i părții vătămate Luchița L. o daună materială în proporții considerabile, în mărime de 20 000 lei.

Tot el, la 03 martie 2014, aproximativ la ora 03:05, avînd scopul sustragerii bunurilor altei persoane și însușirii lor ulterioare, aflîndu-se pe bd. Renașterii, mun. Chișinău, în fața barului „Fanconi”, a deteriorat geamul din partea dreaptă a automobilului de model „Mercedes E 220” cu n/î CQR 494, ce aparține cet. Trifăuțanu M., ce era parcat pe adresa indicată, a pătruns în interior și pe ascuns a sustras trei boxe, sistemul de iluminare din interiorul automobilului, oglinda din interiorul automobilului și cablurile, plasticul de la oglinda din interior de culoare sură, placa decorativă a cutiei de viteză, panoul funcțional unde se afla sistema de blocare și deblocare a ușii, semnalizatorul de avariere, plasa metalică de culoare neagră de la dinamicul de torpedou, scrumiera de la ușile din spate de culoare neagră, capacul deschizător de la scrumiera din față, două scrumiere de la ușile din spate de culoare neagră, după ce cu bunurile sustrate a părăsit locul săvîrșirii infracțiunii, astfel cauzînd părții vătămate un prejudiciu material în proporții considerabile, în mărime de 48 025 lei.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, prima instanță a reținut că, *în drept*, faptele inculpatului Gîlca M. întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute la art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, escrocherie, adică *dobîndirea ilicită a bunurilor altei persoane*

prin înșelăciune sau abuz de încredere cu cauzarea de daune în proporții considerabile și la art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal, furtul, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, prin pătrundere în încăpere, în alt loc pentru depozitare sau în locuință și cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

3. Legalitatea și temeinicia sentinței a fost atacată cu apel de către avocații Robu T. și Istrate A. în numele inculpatului Gîlca M.

3.1. Avocatul Robu T. în cererea de apel a solicitat casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri potrivit căreia inculpatului Gîlca M. să-i fie aplicată o pedeapsă mai blîndă.

În motivarea solicitărilor înaintate, apelanta a invocat că părții vătămate Luchița L. i-a fost restituit dauna materială în întregime, precum și părții vătămate Trifăuțanu M. i-a fost restituit prejudiciul material cauzat, și i se mai pînă la momentul actual, în etape.

De asemenea, a indicat că, la caz au fost constatate circumstanțe atenuate, din care motiv inculpatul poate beneficia de o reducere a pedepsei aplicate.

3.2. Avocatul Istrate A. a solicitat casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri potrivit căreia inculpatului Gîlca M. să-i fie aplicată o pedeapsă mai blîndă în baza art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal, iar în baza art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, să fie achitat.

În motivarea apelului, avocatul inculpatului a invocat că instanța de judecată, dispunînd judecarea cauzei în procedura simplificată, a încălcat flagrant normele procesuale penale, fiind efectuată judecarea cauzei în absența inculpatului.

Un alt motiv indicat de către apelantul, s-a referit la învinuirea adusă în baza art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, pe care a considerat-o ca fiind ilegală, deoarece la materialele cauzei penale lipsește ordonanța de pornire a urmăririi penale pe acest articol, iar învinuirea pe acest articol contravine prevederilor art. 274 Cod de procedură penală, conform căruia organul de urmărire penală sau procurorul sesizat în modul prevăzut de art. 262 și 273 Cod de procedură penală, dispune în termen de 30 de zile, prin ordonanță, începerea urmăririi penale în cazul în care, din cuprinsul actului de sesizare sau al actelor de constatare, rezultă o bănuială rezonabilă că a fost săvîrșită o infracțiune și nu există vreuna din circumstanțele care exclud urmărirea penală, informînd despre aceasta persoana care a înaintat sesizarea sau organul respectiv.

Tot aici, a menționat că ordonanța de începere a urmăririi penale, emisă de organul de urmărire penală, în termen de 24 ore de la data începerii urmăririi penale, nu a fost supusă confirmării de către procurorul care efectuează conducerea activității de urmărire penală, iar procurorul nu a cercetat dosarul respectiv. La fel, organul de urmărire penală a evitat să se expună asupra cererii părții vătămate Luchița L., prin care ultima a solicitat încetarea urmăririi penale pornite în baza art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal.

Referitor la prejudiciul material cauzat de către inculpat, apărarea a indicat că prejudiciul material cauzat a fost reparat, inculpatul a acceptat procedura simplificată de examinare a cauzei, s-a căit sincer și a contribuit la stabilirea adevărului.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 martie 2016, apelurile declarate în numele inculpatului Gîlca M. au fost respinse, ca fiind nefondate, iar sentința a fost menținută fără modificări.

5. Verificînd probele administrate pe cauza penală dată, instanța de apel a constatat că prima instanță a judecat cauza sub toate aspectele, în baza unei cercetări obiective a probelor prezente în cauză, cu aprecierea multilaterală și sub toate aspectele a împrejurimilor de fapt, iar ca rezultat după înlăturarea divergențelor apărute a pronunțat o sentință legală și întemeiată.

Astfel, probele administrate au confirmat vinovăția inculpatului atît în baza art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal, cît și în baza art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, iar temei pentru achitarea lui Gîlcă M. pentru infracțiunea de escrocherie, instanța de apel nu are.

Referindu-se la argumentul invocat de către avocatul Istrate A. precum că au fost încălcate normele de procedură la examinarea cauzei de către prima instanță în procedură simplificată, instanța de apel a indicat că acesta este nefondat, deoarece inculpatul la 08.09.2014 a înaintat instanței de judecată o cerere în formă scrisă prin care a solicitat examinarea cauzei în procedură simplificată, în baza art. 364/1 Cod de procedură penală. Ulterior, în cadrul ședinței de judecată, în prezența avocatului și părților vătămate, inculpatul Gîlca M. a declarat că recunoaște faptele incriminate prin rechizitoriu, prin urmare instanța de judecată pronunțînd o încheiere protocolară a dispus judecarea cauzei în procedură simplificată, și a purces la audierea inculpatului și a părților vătămate.

Tot la capitolul dat, instanța de apel a reținut că inculpatul a încetat de a se prezenta în ședințele de judecată, doar după audierile necesare efectuate la caz. Astfel, prima instanță a considerat posibil examinarea în continuare a cauzei în lipsa inculpatului.

Așadar, instanța de apel, a considerat că dreptul inculpatului la un proces echitabil nu a fost încălcat, iar prevederile art. 364/1 alin. (4) Cod de procedură penală au fost respectate întocmai de către prima instanță.

Cît privește al doilea argument invocat de către avocatul Istrate A., precum că nu există ordonanță de pornire a urmăririi penale pe art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal și că procurorul nu a fost informat pentru confirmare a unei astfel de ordonanțe, instanța de apel a menționat că, la f.d.1, Vol. I a dosarului nr. 2014020635 este anexată ordonanța de pornire a urmăririi penale pe faptul comiterii infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, în baza plîngerii parvenite de la Luchița L. (Vol. I, f.d. 6). De asemenea, la f.d. 3, Vol. I., procurorul sect. Rîșcani mun. Chișinău, Nicolae A. a fixat termenul urmăririi penale pe acest caz, adică a și aprobat actele ofițerului de urmărire penală, după cum prevede legislația în vigoare. Mai mult ca atît, instanța de apel a accentuat că la finele urmăririi penale, nici

inculpatul și nici avocatul său, nu au sesizat organului de urmărire penală careva încălcări produse la etapa dată, după cum prevede art. 313 Cod de procedură penală.

Totodată, instanța de apel de apel nu a avut nici un temei nici pentru aplicarea în privința inculpatului a unei pedepse mai blânde, având în vedere circumstanțele stabilite în cauză și în special comiterea infracțiunii în perioada termenului de probă și atitudinea inculpatului față de cele întâmplate, denotă faptul că inculpatul nu și-a făcut concluziile necesare.

Reieșind din circumstanțele menționate, instanța de apel a conchis că prima instanță a făcut o justă încadrare juridică a acțiunilor inculpatului și just i-a stabilit pedeapsa, care v-a contribui la reeducarea lui.

6. Nefiind de acord cu decizia instanței de apel, avocatul Istrate A. în numele inculpatului a atacat-o cu recurs ordinar, prin care solicită casarea acesteia, cu dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de apel într-un alt complet de judecată, din motiv că eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

În motivarea recursului, recurenta indică că în cadrul examinării cauzei în ordine de apel, partea vătămată a înaintat o cerere prin care a solicitat dispunerea încetării procesului penal intentat în baza art. 186 alin. (2) Cod penal, în legătură cu împăcarea părților (art. 109 Cod penal), deși acest fapt a fost invocat de către apărător în cadrul examinării apelului, iar instanța de apel a evitat să se expună.

De asemenea, recurenta mai indică că la materialele cauzei există dovezi care confirmă executare definitivă a sentinței Judecătoriei Buiucani din 08 octombrie 2012 adoptate în privința inculpatului Gîlca M., din care motiv consideră că la caz au aplicate eronat prevederile art. 85 Cod penal.

În drept, recurenta își întemeiază recursul pe temeiurile prevăzute la pct. 6) și 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală.

7. Procurorul a depus referință asupra recursului declarat de avocatul Istrate A. în numele inculpatului Gîlca M., menționând că acestea urmează a fi declarat inadmisibil, deoarece criticele recurentului nu au fost argumentate conform exigențelor stipulate de art. 427 din Codul de procedură penală.

8. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide că acesta este inadmisibil, fiind vădit neîntemeiat, or în vederea acestei statuări se expun următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală instanța de recurs, examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat, împotriva hotărîrii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că argumentele invocate în recurs sunt vădit neîntemeiate.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de

procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent. Or, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

Așadar, Colegiul penal verificând textul recursului declarat, constată că recurentul invocă drept temei de casarea, erorile de drept prevăzute la pct. 6) și 8) din alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, pct. 6) stipulează că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în cazul în care instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței. Pct. 8) reglementează situația când hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara eroarea de drept comisă de instanțele de fond ori de apel, dacă nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

În contextul celor menționate, instanța de recurs analizând textul deciziei atacate, constată că instanța de apel și-a motivat decizia în conformitate cu prevederile art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, astfel, aceasta cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus, la caz, la respingerea apelurilor declarate de către avocații Robu T. și Istrate A. în numele inculpatului Gîlca M., ca fiind nefondate, cu menținerea sentinței atacate.

În aceeași ordine de idei, instanța de recurs reține că, în conformitate cu prevederile art. 414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, a verificat legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță și conform materialelor din dosar, ajungînd la concluzia corectă că sentința atacată este legală și întemeiată. Or, în fapt, decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii procesual penale.

Totodată, instanța de recurs, verificînd suplimentar materialele dosarului, specifică că, judecînd apelul, instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, adoptînd o soluție corectă de menținere a sentinței prin care s-a dispus condamnarea inculpatului în baza art. 190 alin. (2) lit. c), 186 alin. (2) lit. c) și d) Cod penal, care este argumentată și corespunzătoare cumulului de probe administrate și nemijlocit verificate în ședințele de judecată în condițiile art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală și, totodată, care au fost just apreciate prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenței, veridicității și coroborării reciproce, în baza cărora s-au stabilit cu certitudine că inculpatul a săvîrșit infracțiunile incriminate prin rechizitoriu, în circumstanțele reținute de către instanțele de fond.

Tot aici, instanța de recurs menționează că, argumentul recurentei precum că în acțiunile inculpatului nu se întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute la art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, nu poate fi reținut, deoarece instanțele de fond corect au

atestat prezența în acțiunile inculpatului, atât a elementelor care caracterizează latura obiectivă a infracțiunii imputate, cât și a celor care caracterizează latura subiectivă a acestei infracțiuni, ce au fost dovedite prin materialele cauzei acumulate în cadrul urmăririi penale și examinate în cadrul ședințelor de judecată în prima instanță și cea de apel. Din acest motiv, instanța de recurs consideră că instanțele ierarhic inferioare just au apreciat declarațiile inculpatului, care nu a negat comiterea faptelor imputate și întemeiat au conchis asupra vinovăției sale în săvârșirea atât a infracțiunii prevăzute la art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, cât și a infracțiunii prevăzute la art. 186 alin. (2) lit. c) și d) Cod penal.

În continuare, se indică că recurenta invocă în cererea de recurs eroarea comisă de instanțele de fond, aplicând în privința inculpatului prevederile art. 85 Cod penal.

Referitor la faptul dat, instanța de recurs consideră argumentul ca fiind neîntemeiat și lipsit de suport probatoriu, deoarece din materialele dosarului (Vol. I, f.d. 131-133), reiese faptul că prin sentința Judecătorei Buiucani, mun. Chișinău din 08 octombrie 2012, inculpatul a fost condamnat în baza art. 311 alin. (2) lit. a) Cod penal, la 2 ani închisoare, cu suspendarea executării acesteia pe o perioadă de probă de 2 ani. Necătînd la acest fapt, inculpatul în anul 2013-2014, a comis alte două infracțiuni.

Reieșind din circumstanțele menționate supra, se constată că instanțele de fond corect și legal au stabilit pedeapsa inculpatului cu aplicarea prevederilor art. 85 Cod penal, respectiv argumentul invocat în acest sens de către recurent este respins.

Referindu-se la cel de-al doilea argumentul invocat de către apărarea în cererea de recurs, precum că instanța de apel nu s-a expus asupra cererii înaintate în ședința de judecată de către partea vătămată Trifăuțanu M. în baza art. 109 Cod penal, prin care a solicitat încetarea procesului penal intentat în baza art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal, instanța de recurs menționează că reieșind din materialele, se atestă că partea vătămată Trifăuțanu M. într-adevăr a înaintat o cerere de împăcare (Vol. I, f.d. 196), asupra căreia instanța de apel nu s-a expus în niciun fel, însă, instanța de recurs consideră că acest argument urmează a fi respins din următoarele considerente.

Potrivit prevederilor art. 109 alin. (2) Cod penal, *împăcarea este personală și produce efecte juridice din momentul pornirii urmăririi penale și pînă la retragerea completului de judecată pentru deliberare*. Respectiv, reieșind din norma legală menționată, în sensul identificării momentului pînă cînd poate avea loc împăcarea părților, se constată că legiuitorul a avut în vedere că momentul final cînd poate fi înaintată împăcarea, este atunci cînd cauza se judecă de către prima instanță, pînă în momentul cînd completul de judecată se retrage în camera de deliberare pentru adoptarea sentinței respective.

În speța dată, cererea privind împăcarea părților a fost înaintată în procesul examinării cauzei penale în ordine de apel, fapt ce nu poate fi admis, deoarece prevederile art. 230 Cod de procedură penală, stipulează în alin. (2) că, în cazul în care pentru exercitarea unui drept

procesual este prevăzut un anumit termen, nerespectarea acestuia impune pierderea dreptului procesual și nulitatea actului efectuat peste termen.

Astfel, instanța de recurs conducându-se de prevederile indicate supra indică că împăcarea în sensul art. 109 Cod penal, în speța dată este imposibil de a fi aplicată, deoarece a fost înaintată cu omiterea termenului legal prevăzut de legislație.

Totodată, este de menționat că în cazul în care decizia atacată este insuficient motivată, dar soluția este legală, instanța de recurs este în drept să corecteze această eroare judiciară în sensul completării considerentelor și temeiurilor corespunzătoare ce justifică soluția, relevante în situația dată sunt explicațiile din pct. 31 al Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 9 din 30 octombrie 2009.

Prin urmare, subsidiar celor expuse supra, instanța de recurs conchide că temeiurile de drept invocate de către recurent prevăzute la pct. 6) și 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, nu sunt incidente cauzei datei, deoarece asemenea erori nu au fost comise de către instanța de apel.

În concluzie, instanța de recurs menționează că, hotărârea contestată este legală și întemeiată, fiind adoptată în corespundere cu prevederile legale relevante, prescrise de art. 414-419 Cod de procedură penală și din atare considerente, recursul ordinar declarat de avocatul Istrate A. în numele inculpatului Gîlca M. este inadmisibil, ca fiind vădit neîntemeiat.

9. În temeiul art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Istrate Angela în numele inculpatului Gîlca Marin, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 martie 2016, în cauza penală privindu-l pe *Gîlca Marin Gheorghii*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată integral la 07 octombrie 2016.

Președinte

URSACHE Petru

Judecător

NICOLAEV Ghenadie

Judecător

MORARU Petru